

Excerpt from the book »Cadillac Madness – Den otroliga berättelsen om The Hep Stars«
© Premium Publishing 2004

CADILLAC MASHED POTATOES

Nedan HEP STARS turnébil
med spis, rinnande vatten,
toalettrum och sovplatser för
fem personer.

THE HEP STARS

OLGA^{SO}₀₉

DET HÄR ÄR VÄL INGEN CADILLAC? Hep Stars sjöng om häftiga vrållåk men färdades själva i en trygg husbil med spis, rinnande vatten och sovplatser för fem personer.

Cadillac

EN KORT TRUMFIGUR FÖLJD av en hård smäll på virveltrumman, en hi-hat som tickar i takt med en dovt men envetet mullrande bas – och så en ljus, nästan pojkaktig stämma: »My baby drew up in a brand new Cadillac...« I den svenska pophistorien kan det knappast finnas många intron som är mer karakteristiska och omedelbart igenkännbara. För dem som var med på 1960-talet och har det minsta intresse för rockmusik, är Hep Stars inspelning av *Cadillac* en självklar referens. (Den språkliga felaktigheten i texten – »drew« i stället för »drove« – följde med från den version av låten som gruppen först hörde.) Låten symboliserar det stora genombrottet för svensk 1960-talspop och är den inspelning som Hep Stars alltid kommer att vara hårdast förknippad med. Dessutom finns det en riktigt bra historia i bakgrunden.

TILL ATT BÖRJA MED ÄR *Cadillac* inte låtens ursprungliga titel. När den brittiska gruppen Vince Taylor & The Playboys spelade in originalversionen 1959 hette den *Brand New Cadillac*. Berättelsen om Vince Taylor är egentligen värd en egen bok – en engelsman som alltid önskade att han hade varit amerikan, och som hävdade: »Jag borde ha varit den som lyckades, inte Elvis!« Några framgångar i den engelskspråkiga världen fick Vince Taylor aldrig, men han blev en stor stjärna i Frankrike i början av 1960-talet.

Vince Taylor var redan då en komplicerad person, och de drogproblem som dök upp i slutet av decenniet gjorde honom inte lättare att förstå sig på. Vid sin absolut sista spelning i Frankrike lär han ha klivit ut på scenen iförd vit kåpa och förkunnat: »Jag är uppståndelsen, jag är Jesus Kristus!« När Vince Taylor återvände till England kom en ung David Bowie i kontakt med honom och fascinerades av denne mer eller mindre galne artist. Taylor utgjorde en stor del av inspirationen för Bowies Ziggy Stardust-figur: en avskräckande men samtidigt attraktiv bild av en rockstjärna. Medan Ziggy Stardust blev Bowies avstamp för en karriär som internationell superstjärna, försjönk hans förebild snabbt i glömska. Vince Taylor avled 1991 vid 52 års ålder.

Bortsett från inspirationen till Ziggy Stardust är Taylors mest konkreta bidrag till rockhistorien inspelningen av den egna kompositionen *Brand New Cadillac*. Vid sidan av Cliff Richards *Move It* anses detta vara den första riktiga rocklåten som en engelsman lyckats frambraga. Dess status som rockklassiker förstärktes 1979 när The Clash gjorde en egen version på dubbel-LP:n *London Calling*.

Hep Stars kommer in i historien fem år efter Vince Taylors originalinspelning. Det var nämligen då som det brittiska bandet The Renegades tog upp *Brand New Cadillac* på repertoaren. The Renegades var en av många popgrupper vid den här tiden som inte riktigt lyckades slå i hemlandet, men som i kraft av att vara moderiktigt engelska kunde slå sig in på utländska marknader. I The Renegades fall stod lyckan att finna i Finland, där deras nytolkning av Vince Taylors låt blev en listetta under 1964.

Och nog hade gruppen satt sin egen prägel på det hela. Där Taylors original var sprudlande energiskt och framdrivet i ett högt tempo, med sångaren desperat vädjande att tjejen som övergivit honom ska komma tillbaka, var The Renegades version betydligt långsammare och mer uppgivet sorgsen. Texten hade dessutom förenklats betydligt: två omskrivna verser som repeterades ett par gånger var allt som fanns kvar. The Renegades försökte till och med låtsas som om det över huvud taget inte fanns någon originalversion. På etiketten angavs endast gruppens fyra medlemmar som upphovsmän: Don Gibson, Michael Brown, Graham Johnson och Ian Mallett. För att undvika upptäckt kortade man också ner titeln till *Cadillac*.

Nu gick det inte riktigt så smidigt som gruppen hade tänkt sig. När *Cadillac* blev en stor hit fick Vince Taylors förlag nys om saken, och krävde att han skulle få samtliga intäkter på låten. Upplösningen på konflikten var en smula häpnadsväckande: trots att The Renegades hade begått våld på *Brand New Cadillac* utan att fråga om lov, och egentligen inte borde ha kunnat göra några anspråk alls, gjorde man upp om att de fyra medlemmarna och Vince Taylor skulle stå för var sin hälft av upphovsmannaskapet.

The Renegades version blev Hep Stars första kontakt med *Cadillac*; de visste inte ens vem Vince Taylor var. Svennes minnesbild är att bandet hörde låten för första gången

i Leif Näslunds radioprogram *Nordisk Skivdisk*, som hade till uppgift att spela populära låtar från de nordiska grannländerna. Killarna tände direkt. »Jag rusade ut på stan för att se om den möjligen fanns i Sverige, och jag hittade den faktiskt på PUB.«

Hep Stars tog ganska snabbt upp låten på repertoaren och gjorde den för första gången på en spelning i norrländska Mjösjöby i mellandagarna julen 1964. Man höll sig ganska troget till The Renegades småputtrande arrangemang, men stramade upp låten och ökade tempot lite grand. »Renegades skiva somnade man ju till«, menar Lelle. De lade också till de karakteristiska partierna med »woah-oh-oh-oh, Cadillac!« mot slutet av låten. Hep Stars märkte direkt att det var ett nummer som gick hem: när de introducerade den på Norrlandsspelningen var det också första gången som tjejerna i publiken skrek av upphetsning under en konsert. »Vi fick en jätterespons på *Cadillac* och beslutade oss för att köra in den på platta«, minns Janne.

DET VAR NU MARS 1965 och ingen av de tre singlar som Hep Stars precis hade givit ut hade slagit det allra minsta. Men den här *Cadillac*, den trodde killarna benhårt på. Det kunde verkligen bli ett genombrott. Glada i hågen besökte de Åke Gerhard för att bestämma när de skulle göra inspelningen – men det blev tvärnobbyn. Här hade han precis investerat i utgivning av tre skivor som knappt hade gjort något väsen av sig, och så kommer de och begär att det ska slängas ut ytterligare en singel. Vansinne! Dessutom ansåg han att *Cadillac* var en låt de borde kasta åt sidan illa kvickt, någon hitpotential hade den absolut inte. »Han tyckte det var en skitlåt«, som Svenne uttryckte det.

Men Hep Stars surnade till rejält. Måttet rågades för ett missnöje med Åke Gerhard som hade börjat växa den senaste månaden. Nog för att Europa-Produktion bokade in Hep Stars på spelningar, och visst hade Åke satsat på att göra skivor med gruppen. Men vad gjorde han egentligen för att det skulle hända något med gruppen? Trots alla kontakter med press, radio och TV hade han inte lyckats få in Hep Stars någonstans. »Om inte du ger ut *Cadillac* så kanske något annat skivbolag vill«, antydde killarna kaxigt.

Det var inte bara tomma ord. En ung man som hette Benny Englund – tidigare känd i Stockholmsområdet som sångaren Rocking Benny – hade startat produktionsbolaget Sting tillsammans med två andra killar i popsvängen, Olle Nordström och Leif Illernäs. Benny Englund var anställd på musikaffären Dieke Musik i Fruängen och kom med ett förslag: om nu inte Åke Gerhard var intresserad av *Cadillac* så kunde väl Hep Stars komma ut till Fruängen och spela in låten i den studio som nyligen hade startats på Dieke Musik. Sting hade stått för fiolerna när nykomlingarna Ola & The Janglers gjorde sin första singel, och bolaget skulle gärna finansiera Hep Stars inspelning.

Dieke Musik grundades av den invandrade holländaren Gerhard Dieke och var i mitten av 1960-talet ett slags centrum för Stockholms popband. Där fanns ju all tänk-

bar instrumentutrustning, och man kunde dessutom lämna in sina pinaler för service. Därtill hade Dieke konstruerat en serie produkter som gav genklang långt utanför Sveriges gränser, nämligen Ackuset, ett märke för bandekon, förstärkare, mixers, högtalare med mera. Artister som The Hollies, Sandie Shaw, The Bee Gees och supergruppen Blind Faith skulle komma att använda Ackuset.

Verksamheten på Dieke Musik utökades när Benny Englund och Gerhard Dieke tillsammans startade en liten inspelningsstudio i källaren till musikaffären. Affärsidén var att studion skulle vara billig att använda. Grupper som behövde en professionell inspelning av en låt kunde för en relativt blygsam penning få sin musik fäst på band. Hade de tur nappade något grammofonbolag på inspelningen och gav ut den på skiva. Thomas Strandberg, som arbetade som tekniker i Diekes studio, förklarar: »Måttet var att det inte skulle kosta 200 spänn i timmen, som det gjorde på en mer högklassig studio i stil med Europafilm – här tog vi 50 kronor i timmen. Det kostade lagom, det var ingen som gick i konkurs bara för att de misslyckades med en inspelning hos oss.« Det var inte bara förhoppningsfulla popband som använde sig av Dieke, vissa mindre skivbolag gillade också studios prispolitik och använde sig av den regelbundet.

Hep Stars nappade på Englunds anbud. En eftermiddag i skarven mellan vinter och vår åkte de ut till studion på Jenny Linds gata 6 i Fruängen för att spela in låten de trodde så mycket på. Det behövdes förstås en B-sida också; valet föll på *Mashed Potatoes*, en »skojlåt« i samma tradition som *Kana Kapila* och *Surfin' Bird*. Tillsammans kånkade de fem killarna förstärkare och instrument nedför den smala trappan, passerade kontrollrummet med tillhörande pentry och gick förbi den galonklädda tjocka dörren in i själva studion. Det var redan mycket lågt i tak i Diekes lilla studio – en ståbas kunde inte spelas helt upprätt – och utrymmet krymptes än mer av äggkartonger som hade limmats fast på både väggar och tak för akustikens skull. Ville man ha eko på inspelningen blev det till att använda trappan som ekokammare. Två inspelningskanaler fanns det tillgång till, så skulle det göras ytterligare pålägg fick man kopiera över från ett band till ett annat.

Det var under dessa enkla förhållanden som killarna i Hep Stars gjorde den inspelning som kom att bli avgörande för deras fortsatta karriär. Inspelningstekniker för dagen var Gerhard Dieke själv. Mixerbordet var en egen konstruktion, förstås: flera av hans Ackusetmixar hade kopplats ihop i en lång rad. Genom glasrutan mellan studio och kontrollrum signalerade han till killarna att det gick bra att börja.

Men precis innan man skulle sätta i gång med inspelningen hände något oväntat. Det hade tagit lite tid att komma i ordning i studion, och den egensinnige och rastlöse Janne Frisk hade lätt för att tappa tålamodet om saker och ting gick för trögt. Nu deklarerade han att han faktiskt hade tröttnat och tänkte åka hem. Det hade hunnit bli sent på dagen och han visste att hans fästmö satt hemma i lägenheten på Lilla Essingen. »Nu måste jag

hem till Maggan och kaka middag«, fick killarna veta och det var väl knappt att någon hann reagera innan Janne hade försvunnit uppför trappan och ut genom dörren.

Plötsligt reducerade till ett fyrmannaband hade killarna inget annat val än att ändå genomföra inspelningen. De mumlade kanske något surt för sig själva, drog en djup suck och nickade till Dieke att de var klara. Bandet kunde rulla i gång. Chrille prickade in de stenhårda trumslagen, Lelle mullrade på med basen, Benny rev av sina orgelsolon, och Svenne levde sig in i rollen som den ratade pojkvännen. Efter någon timme eller två var inspelningen klar, det enda som saknades var den där elgitarren som Janne skulle ha spelat. Men lösningen fanns nära till hands: man gjorde helt enkelt ett extra pålägg där multiinstrumentalisten Benny stod för gitarrspelet. »Jag fick hålla masken när plattan släpptes«, säger Janne, som nog tyckte att det var lite pinsamt att inte vara med på denna legendariska singel.

Hep Stars version av *Mashed Potatoes* var väl ingen märkvärdig inspelning, men *Cadillac* är i all sin ruffighet och risiga ljudkvalitet ett två minuter och 30 sekunder långt dynamitpaket. Hep Stars hade all anledning att känna sig stolta över det de hade åstadkommit. Det var först nu som Åke Gerhard fick veta vad som hade försiggått utan hans vetskap, och killarnas envishet gjorde intryck på honom. När han blev varse att Benny Englund var intresserad av Hep Stars blev det en väckarklocka som fick honom att agera: inspelningen av *Cadillac* löstes helt enkelt ut från Sting för det facila priset av 300 kronor. »Han kröp till korset när han märkte att vi var så säkra på vår sak, att vi ville spela in den där låten«, minns Janne. »Benny Englund sålde den för inspelningskostnaderna. Långt efteråt har han sagt: »Fan att jag inte skrev kontrakt med er då!« Denna enkla transaktion på några hundralappar visade sig för Åkes del vara en ytterst lukrativ investering.

I mars gavs singeln *Cadillac / Mashed Potatoes* ut på Olga. Valet av omslagsbild var en smula originellt: i stället för att presentera gruppen – eller kanske rentav en bil av märket Cadillac – publicerades ett foto av deras GMC-camper. »Nedan HEP STARS turnébil med spis, rinnande vatten, toalettrum och sovplatser för fem personer«, förkunnade en textruta stolt. Säkert gjorde bilen ett imponerande intryck när det begav sig, men nog är det något charmerande hemvävt över presentationen. Hep Stars må ha låtit farliga och utmanande när de sjöng om en häftig Cadillac, men själva färdades de i en tryggt fyrkantig husbil för hela familjen.

MEDAN DE SINGLAR HEP STARS tidigare hade givit ut värmda hyllorna i landets skivbutiker, och killarna själva planerade sin hemliga *Cadillac*-inspelning, hade Åke Gerhard börjat undersöka möjligheterna att få med dem i TV. Med gruppen tryggt återbördad till Europa-Produktion gjorde han en ordentlig ansträngning för att det

skulle bli verklighet. Det lämpligaste sammanhanget för gruppen att medverka i var givetvis *Drop In*, ett av de få program som såg till att landets ungdomar fick sig lite pop till livs.

Den första *Drop In*-sändningen gick ut i eteren den 6 oktober 1963, och programmet återkom sedan med ungefär en månads mellanrum. Programledare var Kjell »Kulan« Eriksson och Kersti Adams-Ray. Det hade förekommit diverse ungdomsinriktade program under televisionens barndomsår, men *Drop In* var det första egentliga popprogrammet i svensk TV. En månad efter premiären, den 3 november 1963, sändes det legendariska program som The Beatles medverkade i. Sedan dess hade *Drop In* kommit att bli ett oerhört viktigt forum för ungdomsmusik.

Producenten för programmet, Bosse Billtén, blev nu föremål för Åkes bearbetningar. Billtén övertalades att komma ut till en spelning på Häggviksskolan i Sollentuna för att studera Hep Stars i full aktion. Producenten kunde konstatera att killarna hade en ordentlig scen-show, något som skulle vara perfekt för TV, och lovade att Hep Stars skulle få en chans i programmet. Gruppen bokades in till nästa utsändning, i slutet av mars. Man bestämde att de skulle framföra *Farmer John*.

Men under tiden hann Hep Stars spela in *Cadillac*, och när Billtén fick höra den tyckte han att det var ett bättre val för programmet. The Hep Stars skulle framföra sin låt till playback, men skivinspelningen ansågs inte hålla acceptabel kvalitet. Detta upptäcktes inte förrän någon dag innan programmet skulle spelas in. Hep Stars befann sig på spelning i Norrland när de fick veta att de blixtnabbt måste återvända till Stockholm och en studio på Lästmakargatan för att göra en helt ny inspelning av *Cadillac*. »Janne och Benny flög, men

VI SKA BLI STÖRST. Hep Stars i full aktion under en av de många spelningarna år 1965.

över Sundsvall blev det något fel på planet, så de måste gå ner och ta nattåget hem«, berättade Svenne i sina memoarer. »De kom till Stockholm på morgonen och gick direkt från stationen till studion. Det hela var mycket dramatiskt, tyckte vi, och vi kände oss plötsligt enormt betydelsefulla.«

Från början såg det ut som om killarna skulle få fint internationellt sällskap i *Drop In*, eftersom brittiska The Kinks var bokade för programmet. Men bandet ställde in och det blev en helsvensk uppställning, där The Streaplers och Robban Broberg klev in och ersatte engelsmännen. Övriga medverkande var The Moonlighters, Gunnar Kinch med The Music Five, dansgruppen The Sanders, sånggruppen The Glenners, och så saxofonisten Ingela Brander. Den gången Beatles framträdde i programmet höll man till på Arenateatern på Gröna Lund. Vid tidpunkten för Hep Stars medverkan hade man emellertid flyttat verksamheten till klubben Puttes vid Hornstull. (En gång i tiden låg biografen Flamman på samma plats, i dag är det Friskis & Svetis som huserar i lokalerna.)

Hep Stars skulle vara det första inslaget i denna upplaga av *Drop In* och studiomannen Jojje Friis kliade sig förundrat i huvudet när gruppen anlände till studion: de släpade ju på stora högtalare och förstärkare. »Det är playback, inte behöver ni några högtalare«, försökte han. Men killarna var benhårda på att de behövde dem till sin vilda scenshow – hur skulle de annars kunna hoppa upp och ner på dem som de brukade, och bjuda TV-publiken på allt det som Hep Stars hade att visa upp? »Detta var vår stora chans, och vi hade inte råd att missa den«, förklarade Svenne i sin bok. »Vi hade ingen lust att passera revy för tittarna som vilket band som helst.«

Trots att Hep Stars aldrig hade varit med i TV förut hade de också bestämda åsikter om hur de skulle presenteras på bästa sätt i rutan – det var viktigt att showen verkligen gick fram. »Vi sa till dem: »Skit i närbilder! Ta helbilder, så att hela gruppen syns!«, minns Svenne. »De tog lite närbilder i alla fall, men de gjorde ganska mycket som vi bad dem. Senare sa Jojje Friis: »Jag fattar inte att vi lyssnade på er. Men det blev ju lyckat för båda parter, för folk minns verkligen det här framträdandet.«

Den sändning av *Drop In* som gick ut i etern tisdagen den 23 mars 1965, klockan 19.00, blev sannerligen minnesvärd. För att verkligen synas ordentligt hade killarna klätt upp sig i glänsande silvervästar, och deras röj i *Cadillac* fick ett enormt genomslag hos den unga publiken. Något liknande hade aldrig visats upp i svensk TV. Det långa håret som skakade på killarnas huvuden, hoppandet upp och ner på högtalarna, rännandet fram och tillbaka över scenen alltmedan de gastade ut sitt »woah-oh-oh-oh!« – de som såg det glömmer aldrig den sensationella känslan av att för första gången uppleva Hep Stars. Kunde det över huvud taget finnas något som var häftigare, mer fyllt av ös än detta?

VI ÄR I SHOW BUSINESS. Hep Stars slår igenom med Cadillac och hamnar förstas på omslaget till managern Åke Gerhards egen tidning.

Show Business

*Aktuellt från
nöjesvärlden*

Nr 4 - Årg. 9
(nr 183 fr. starten)

7 april 1965

Pris: 1:— (inkl. oms.)

apr

HEP STARS

som ofta får heta »Svenska Mästarna i håll-i-gång» debuterade samma vecka både i »Drop In» och »Tio i topp». Framför den unika turnebilen ser vi fr. v.: Benny Andersson, orgel, Jan Frisck, sologitarr, Christer Pettersson, trummor, Sven Hedlund, sång, och kapellmästare Lennart Hegland, elbas. Mer om orkestern på sid. 25.

Gert Lengstrand, sångare i The Streaplers, förstod att han bevittnade början till något stort. »Studiopubliken tjöt och skrek när Svenne stod och svängde med barret. Det var som när man såg Beatles första gången: då fattade man att »det här blir nånting«. Det var samma sak med Hep Stars.« Kersti Adams-Ray, däremot, stod i kulisserna och tyckte att Hep Stars vilda show mest var larvig. Hennes starkaste minne från sändningen var att hon råkade komma av sig efter det att Hep Stars hade gjort sin låt. Eftersom det var komplicerat att klippa i videobanden på den tiden, fick man ta om alltihop från början. Det säger något om killarnas enorma energi och beslutsamhet att de kunde ingjuta exakt samma liv i showen när de blev tvungna att göra en omtagning.

DET KANSKE FINASTE BEVISET på att gruppen verkligen hade gjort intryck kom dagen efter sändningen, även om avsikten var den rakt motsatta. Då publicerade nämligen *Göteborgs-Posten* en förödande recension, författad av popjournalisten Hans Sidén.

POPDAM FÅR EN KRAM. Kersti Adams-Ray var programledare för Drop In när Hep Stars fick sitt stora genombrott.

Redan i rubriken fick läsarna veta att de hade upplevt en »Färglös Popsoppa i TV:s Drop-In«. Sidén lät sig inte imponeras av det han kallade en »hårfager show av inledande skräckbandet Hep Stars«. I TV-soffan hemma hos Svennes familj var det inte utan att man höll med. »Efteråt har jag fått veta att de skämts alldeles förfärligt när de fått se mig och de andra hoppa omkring bland sladdar och förstärkare. Mina systrar var alldeles olyckliga och visste inte hur de skulle våga gå till skolan nästa dag! [...] Mor och far hade varit övertygade om att detta skulle bli slutet på alla mina drömmar om en karriär som sångare.«

Andra tidningar var inte mindre nedgörande än *Göteborgs-Posten* i sina bedömningar av Hep Stars. Men en tonåring som vill göra revolt, och absolut inte lyssna på samma »mossiga« musik som äldre generationer, kan som bekant knappast få en bättre signal än ett fördömande från dem som anser sig stå för god smak. »Ingen har väl givit oss en sån draghjälp som Hans Sidén«, skrattar Chrille. Svenne fyller i: »Han fick ju alla våra fans emot sig. De blev bara ännu mer bestämda på att de ville gilla oss. Jag blev inte ledsen av det han skrev. Jag garvade mest och tyckte: »Han fattar ingenting.« Vi ville ju märkas – antingen gillade man Hep Stars eller så gillade man oss inte. Det fanns inget mellanting.« På den tiden insåg inte Hans Sidén själv att det han berättade för läsarna dagen efter någon pophändelse kunde få ett så stort genomslag. »Förväntningarna hade skruvats upp ganska rejält efter Beatles enorma framgångar – när skulle vi få en svensk grupp som tog upp kampen?« förklarar han. »Min artikel var väl mer ett uttryck för en allmän besvikelse över standarden på svensk popmusik. Då stod ju Hep Stars i skottgluggen. Att sedan effekten blev den omvända kan man ju bara skratta åt i dag.«

Hep Stars och deras framförande av *Cadillac* i *Drop In* raderade det mesta av konkurrens och motstånd som fanns i deras närhet, inte minst övriga medverkande i programmet. Popbandet The Moonlighters, anförda av en mycket ung Lasse Holm (eller Larry Moon, som han kallade sig då), hade fått chansen till ett framträdande. Låten de skulle göra var Lasse Holms allra första egna komposition, *It's Too Late*. »Vi var så lyckliga, för den här låten trodde vi som sjutton på«, berättade han många år senare. »Men så var Hep Stars med och gjorde *Cadillac* – och sen var det kört!«

Inte gick det mycket bättre för de konkurrerande band som vid samma tid försökte få en hit med *Cadillac* i Sverige. The Renegades version av låten gavs i vårt land ut på Stikkan Andersons och Bengt Bernhags nystartade etikett Polar Music. Man kan föreställa sig den hetlevrade och framgångshungrige Stikkans vrede när hans satsning gick om intet. Svenne Hedlund, som under 1970-talet själv var artist på Polar, har dock inget minne av att Stikkan någonsin kommenterade det hela. Däremot minns samtliga i Hep Stars hur The Renegades vid en spelning på Nalen slängde ur sig spydiga kommentarer om hur svenskarna hade »stulit« deras låt.

GLADA TILLROP. Efter framträdandet i *Drop In* fick Hep Stars omedelbart kvitto på succén.

TOPP

SPECIAL

Nr 5 1965 Årg. 2 Pris 1:75 (oms. inräknad)

TAGES
FÖRSTA FILM!

Se sid. 3

HEP STARS

svarar på alla möjliga och omöjliga frågor. S

16 SEPTEMBER

106

RS

e sid. 6

Det var många andra nordiska band som plockade upp *Cadillac* på repertoaren: låtens direkta tilltal – den ganska enkla uppbyggnaden med en av rockens grundläggande ackordföljder, en lättsjungen melodi, samt en synnerligen okomplicerad text – gjorde nog att den lockade till plankning. I Norge spelades *Cadillac* in av bandet Pussycats, och i Danmark kom den ut med en grupp som hette Defenders bara någon månad före Hep Stars (den danska singeln hade till och med exakt samma koppling som Hep Stars skiva, med den skillnaden att *Mashed Potatoes* var framsida). Bland svenska band som hade fastnat för låten och införlivat den i liverepertoaren fanns The Shanes, men de spelade aldrig in den på skiva.

Det fanns dock ytterligare ett svenskt gäng som gav ut *Cadillac* på vinyl vid samma tid som Hep Stars. The Shamrocks var ett band från Huddinge som hade hört The Renegades version av låten under en turné i Finland. Det påstods till och med att kontakten mellan de två banden var så intim att svenskarna hade hjälpt till med den omarbetade texten. The Shamrocks version spelades in och släpptes på skiva i början av 1965, men gruppen hade otur: just då rådde konflikt mellan grammofonbranschen och Sveriges Radio, eftersom man misstänkte att det flitiga spelandet av skivor i radion påverkade skivförsäljningen negativt. The Shamrocks inspelning kunde alltså inte höras i etern när den gavs ut, och fick i stort sett ingen uppmärksamhet alls i Sverige.

STÖRST I SVERIGE. Samtliga pop- och ungdomstidningar stod i kö för att intervjua Hep Stars. Symboliskt nog har Tages, den eviga tvåan i popularitetskampen, förpassats upp i marginalen.

WE LOVE THE HEP STARS. Tidningen Love med Min Melodi ville förstås ha Hep Stars på omslaget.

Även här höjdes arga röster: den upprörda pappan till en av medlemmarna ond-jorde sig i pressen över Hep Stars nesliga beteende. I *Länstidningen* i Södertälje beskylldes gruppen för att i smyg ha spelat in ett uppträdande på Nalen där Shamrocks framförde låten. Protester och anklagelser till trots blev inte The Shamrocks mer populära i Sverige, och Huddingepojkarna fick i stället trösta sig med imponerande framgångar utomlands: de närmaste åren skulle de bli populära och hamna högt på topplistor i Tyskland, Frankrike och Japan. Deras *Cadillac* toppade en radiolista i Paris.

Med de europeiska framgångarna i åtanke är det märkligt att The Shamrocks faktiskt inte lyckades placera sig på hemlandets topplistor en enda gång, trots ett tiotal utgivna singlar. Det fanns det emellertid andra som gjorde under desto mer rekordartade former.